

POZVÁNKA

**STÁTNÍ DIVADLO
OSTRAVA**

nositel Řádu práce

SAULIUS ŠALTENIS

Utíkej, smrtko, utíkej!

Překlad: dr. Jiří Matějčíek

Režie: **Aleš Kubica**

Výtvarník scény: **Otakar Schindler j. h.**

Výtvarnice kostýmů: **Kristina Novotná j. h.**

Scénická hudba: **Radomír Ištván**

Pohybová spolupráce: **Zdeněk Boubelík**

Dramaturg: **Roman Císař**

Hrají členové činohry Petra Bezruče:

Jan Mazák, Bohuslav Čvančara,
Blanka Meierová, Jindřich Dvořák,
Marcela Čapková, Luboš Ondráček,
Milan Sova, Jana Postlerová,
zsl. umělkyně Štěpánka Ranošová,
Pavel Handl, Pavel Tomanka,
Jiří Ovečka, Danuše Ondráčková,
Pavel Skřípal, Věra Janků

**Premiéra dne 5. října 1985 v 19.00 hodin
na scéně činohry Petra Bezruče**

**Vstupenky si laskavě zajistěte do 1. 10. 1985
v ústředním předprodeji, telefon 23 48 40**

16 MTZ O 21 85 -

K 14 MOP

Státní divadlo Ostrava - Činohra Petra Brezruče

Saulius Šaltenis : Utikej Sarrko, utíkej !

překlad : Jiří Matějčík

režie : Aleš Kubica

scéna : Otakar Schindler j.h.

kostýmy : Kristina Novotná j.h.

premiéra : 5. října 1985 (zhlédnuta repríza 18. října)

Hra čtyřicetiletého litevského dramatika nespracovává lokální příběh z folklórního prostředí, vzpomínání mladého hrdiny na dětství a dospívání má obecnou platnost. Autor ve výsostně divadelní podobě postihuje složitý proces hledání cesty mladého člověka k ostatním lidem, podniká nepatetické sondy do všedního života venkovanů, postihuje zápas o vlastní charakter, ale i mnohé prohry.

Základní nedorozumění ostravské inscenace způsobilo sadání titulu mladému režisérovi, jehož vlastní jevištní ani životní zkušenost nebyly schopny odkrýt v autorově textu nic výrazně znepokojivého, nebo snad bo-
lavě naléhavého. Režisér naopak přistupuje k poměrně složitému textu ne-
diferencovaně a chápe jej jako sled vlastně jenom recesních výstupů ze
života pubertálního kluka. Platným pomocníkem režiséra se nestal ani
hostující výtvarník, který jenom navrhl chagalovsky modrý obrázek. Nad
vlastním hracím prostorem je sice rozsvícena cikkusová reklama s pestro-
barevných žárovek, ale k jejímu vpravdě divadelnímu využití dochází je-
nom náhodně. Dědeček k velkému potěšení pubertálních diváků "propluje"
zavěšen na ocelových laněch dvakrát nad hracím prostorem, ale k očekáva-

nému střetu reality se snem a fantazií dítěte opět nedojde...

Samostatnou kapitolu představuje hudební sločka inscenace, podobně jako v případě Dvou šlechticů (autor D.Forró + R.Ištván) v těžkopádně reprodukováných plynoucích, nedynamických plochách (její jednoznačně beatový styl nemá nic společného s s venkovským, ani cirkusovým prostředím).

Z hereckých výkonů si zaslouží pozornost představitel ústřední postavy Andriuse Šatase. Mladí i elán Jana Mazáka se usilují zvládnout úskalí autorovy poetiky, ale stejně jako v případě ostatních kolegů i tento výkon zůstává divákovi dost dlužen. (Vedle šumlování, nebo vylovených moravismů se ve vlastních hereckých kreacích objevují rozpaky, nebo dokonce volba neadekvátních výrazových prostředků).

Vlastně jenom dvě herečky si úspěšně poradily se svěřeným úkolem - spíše díky osvědčenému "šuplíku", který jim pomohl bezpečně překonat úskalí vyvolaná režisérovou nejistotou. Š.Ranošová jako ředitelka školy bezpečně zvládá zejména komický rozměr staré panny, J. Postlerová v postavě stárnoucí učitelky s chutí rozehrává zastydlé probuzení ^{(milostného} citu k Andriusovu otci. Oproti těmto rutinním výkonům působí ^{(ryzí} lidská věrohodnost B.Meierové v postavě Andriusovy matky na divákovo vnímání jenom nenápadně

Cetravská inscenace pozoruhodného textu určeného především mladému divákovi představuje jenom polovičatý výsledek, a to je bezesporu škoda.